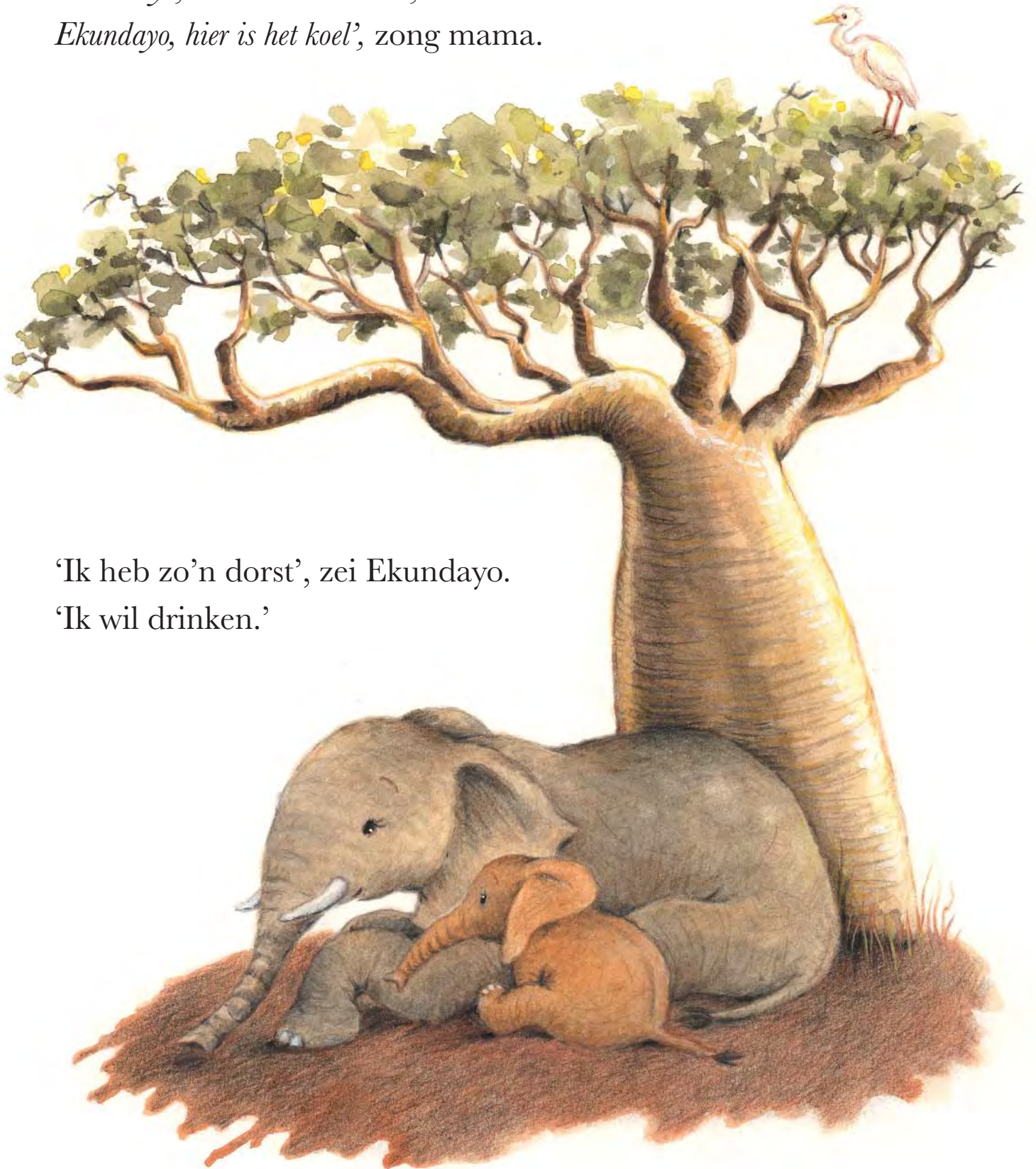

In een droog en stoffig land woonde Ekundayo met zijn moeder.
Het was een warme dag. De zon brandde aan de hemel.

*‘Ekundayo, kom in de schaduw,
Ekundayo, hier is het koel’, zong mama.*

*‘Ik heb zo’n dorst’, zei Ekundayo.
‘Ik wil drinken.’*

Maar de waterpoel was leeg.

*'Kom, we gaan een klein eindje lopen,
Kom maar mee, dan gaan we op zoek', zong mama.
Ze liepen heel, HEEL erg lang.
Eindelijk vonden ze een klein poeltje water.*

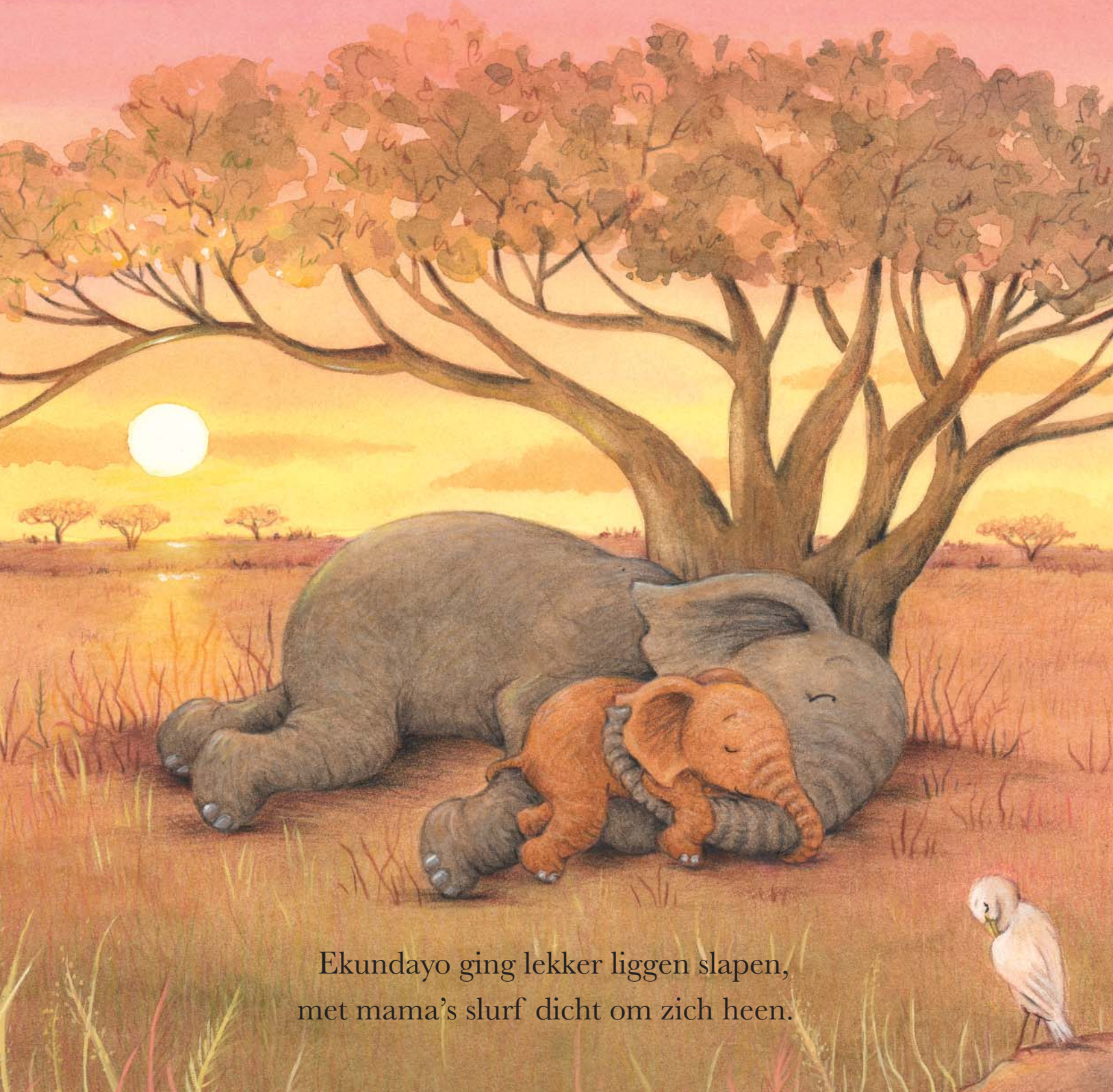

Ekundayo zoog het water op in zijn slurf en spoot het in zijn mond.

Toen was de poel leeg. Ekundayo had nog steeds dorst.
En mama had nog helemaal niks gedronken ...

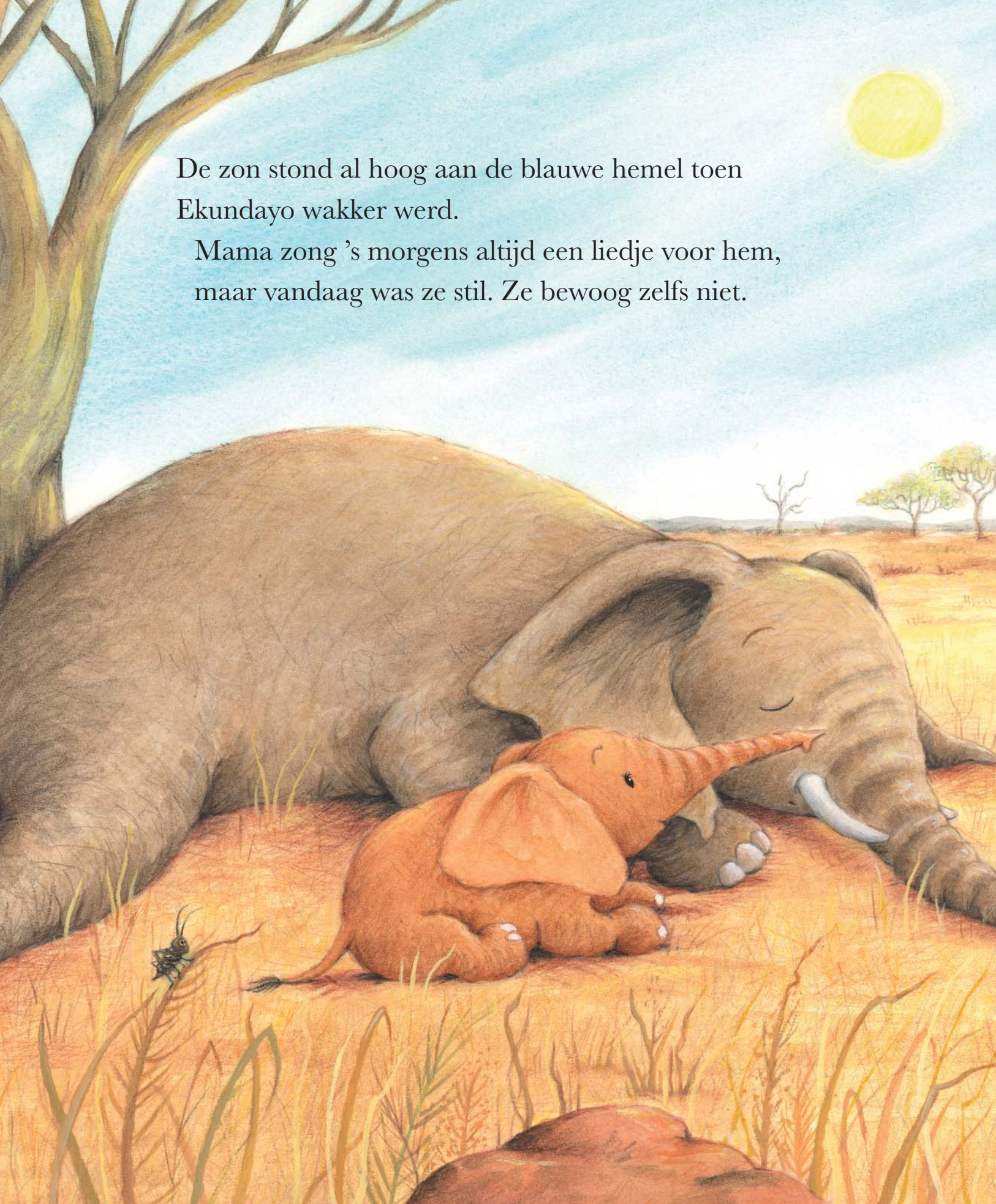

Ekundayo en mama liepen de lange, LANGE weg terug naar huis.
'Wat is er achter de ondergaande zon?' vroeg Ekundayo.
'Dat zou ik wel willen weten', zong mama.
'Op een dag ga ik ernaartoe!'

Ekundayo ging lekker liggen slapen,
met mama's slurf dicht om zich heen.

De zon stond al hoog aan de blauwe hemel toen
Ekundayo wakker werd.

Mama zong 's morgens altijd een liedje voor hem,
maar vandaag was ze stil. Ze bewoog zelfs niet.

‘Ekundayo’, fluisterde tante Jamila, ‘je mama is weggegaan. Ze is in het land achter de ondergaande zon.’
‘Nee hoor’, zei Ekundayo. ‘Ze is gewoon hier.’

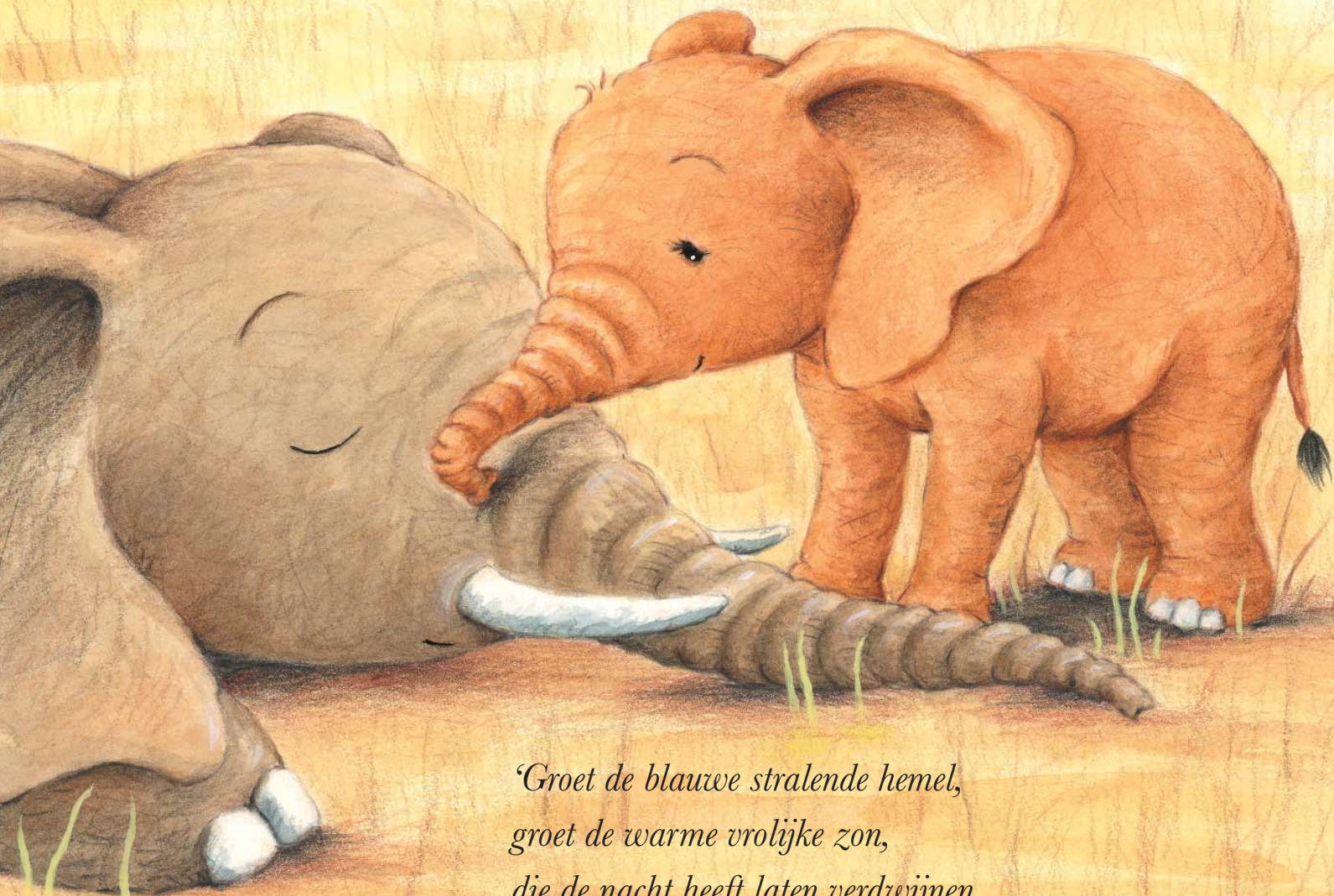

‘Ik bedoel’, zei tante Jamila vriendelijk, ‘dat jouw mama dood is. Er is al heel lang geen regen meer geweest. De meren en waterpoeltjes zijn leeg. Ze heeft niet genoeg kunnen drinken.’

Ekundayo stond op.

Hij streelde mama's gezicht met zijn slurf. En hij zong.

*‘Groet de blauwe stralende hemel,
groet de warme vrolijke zon,
die de nacht heeft laten verdwijnen,
dank het licht dat overwon!
Groet de blauwe stralende hemel,
groet de warme vrolijke zon.’*

Dat was het liedje dat mama elke ochtend voor hem zong.
Maar mama zei niets.

Ze wordt straks wel wakker, dacht Ekundayo,
en hij ging met zijn vriendjes spelen.

Maar mama werd niet wakker.